

● pennyk

pennies

Dollár-sorozat 1. rész

*Értékes
könyvek*

PEPPER WINTERS

PEPPER WINTERS

● pennyk

pennies

Dollár-sorozat 1. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Köszönet mindenkinek, aki mellettem állt,
amikor megkezdődött ez az utazás.*

*Köszönet minden értékelésért, üzenetért,
lelketek minden rezdüléséért. Nem számít,
hogy ez a tizedik könyvem, vagy a századik,
én ugyanúgy imádom az összes olvasóm összes mosolyát,
és minden csodás dologért ugyanilyen hálás vagyok,
amit az írásnak köszönhetek.*

FIGYELMEZTETÉS

A *Pennyk* (a *Dollár*-sorozat első része) egy KEGYETLEN ROMÁNC. Kérlek, ha zavar, hogy egy nő egy olyan férfiba szeret bele, aki a lovagok fényes páncélja helyett a szörnyetgek sötét köpönyegét viseli, akkor ne olvass tovább. Ez *nem* egy tündérmese. Ez a sötét történet egy ötrészes sorozat első része. A sorozat minden darabja teljes és befejezett történet. Azt se feledjétek, hogy nem minden kérdésre adható válasz, és nem minden szereplő az, aminek mutatja magát. Némely szörnyetgek angyal képében tetszelegnek, míg némely angyalok szörnyetgek álarcát viselik.

Köszönöm.

SZABADSÁG.

Milyen visszafogott szó.

Azok számára, akik szabadságban élnek, nem sok jelentőséggel bír. Azok számára azonban, akik nem, a legédesebb, legértékesebb és legígéretesebb reménysugár.

Gondolom, szerencsésnek kellene éreznem magam, hogy tudom, milyen érzés szabadnak lenni.

Tízennyolc éven át szabad voltam. Szabadon tanulhattam, amit akartam, szabadon barátkozhattam és szabadon flörtölhettem azokkal a fiúkkal, akik megfeleltek kényes ízlésemnek.

Csupán egy egyszerű lány voltam eszményekkel és álmokkal, a társadalom pedig azzal ámított, hogy semmi bajom sem eshet, hogy fényes karrier áll előttem, és senki sem állíthat meg. Hogy a szabályok megóvnak, a rendőrség távol tartja tőlem a szörnyetegeket, és hogy a világot beborító sötétségről mit sem tudva, naivan élhetem le az életemet.

Szabadság.

Szabad voltam.

Aztán elveszítettem a szabadságomat.

Meggyilkoltak, feltámasztottak és eladtak.

Nagyon régen elveszítettem már a szabadságomat.

Aztán egy nap megjelent ő a ketrecemnél.

A férfi, aki dacolt a gazdával.

A férfi, aki új útra terelte fogvatartásomat.

KEDVES NAPLÓM!

Nem, ez nem hangzik jól. Túl vidám ehhez a történethez.

Kedves Univerzum!

Hagyjuk! Túl fellengzős.

Annak, aki ezt olvassa.

Túl homályos.

Annak, aki reményeim szerint megment.

Ez meg bajba sodorna. És nem akarok gyengének sem tűnni. Úgy nem, hogy valószínűleg ez az írás lesz az egyetlen, ami alapján egy idegen megismer majd.

Annak...

A törött ceruzát a homlokomnak kocogtattam, és próbáltam koncentrálni. Hetekig bezárva tartottak, mint egy új állatkerti állatot, aminek meg kell szoknia a ketrecét. Megetettek, megmosdattak, és mivel nem egy kényeztetés volt az ideérkezésem, orvosi ellátást is kaptam. Volt egy ágyam, vízöblítéses vécém, a zuhanyzóban pedig egy flakon samponom. Minden olyan alapvető dolog, mely az emberi és nem emberi élethez szükséges.

De haldokoltam.

Ők csupán nem vették észre.

Várjatok... Megvan.

Villámcsapásként hasít belém a felismerés, hogy kinek kellene címezni ezt a levelet. Ez a címzés tűnt az egyetlen helyes dolognak ebben az egész romlott, új világban.

Senkinek.

Abban a pillanatban, ahogy a papírra kanyarítottam ezt az egyetlen szót, megindult emlékeim folyama. A bal kezem remegett, ahogy megpróbáltam feszesen tartani a vécépapírt, hogy lejegyezhessem történetemet.

TIZENNYOLC ÉVES voltam, amikor meghaltam.

Rövid életem során erre a napra emlékszem a legtisztábban. Tudom, hogy most hitetlenkedve ráncoljátok a homlokotokat, hiszen csupán három hete történt, de higgyétek el, sosem fogom elfelejteni. Az emberek azt mondják, hogy bizonyos események örökre lenyomatot hagynak a lelkükön. Nekem egészen mostanáig nem

volt ilyen esemény az életemben. Tudod, Senki, azon sem lepődnék meg, ha tudatlan csitrinek tartanál. Talán valaki majd úgy véli, hogy meg is érdemeltem. Nem, ez nem igaz. Ilyesmit még a legroszszabb ellenségének sem kívánna az ember. Ez persze nem változtat a tényeken. Csak te tudod, hogy nem haltam meg. Élek, és éppen arra várok a cellámban, hogy eladjanak. Bántottak, a nemi erőszakot leszámítva minden lehetséges módon megfogdostak, és mindentől megfosztottak, ami én voltam.

Anyám számára azonban halott vagyok. Meghaltam. Ki tudja, megtudja-e valaha, hogy mi történt velem?

Megállt a kezemben a ceruza. Szaggatottan vettem a levegőt, és reszketve éltem át újra a múlt eseményeit.

Életösztönöm már semmivé foszlott. Beletelt némi időbe, míg megtörték, de végül sikerült nekik. Most, pedig, hogy elérték a céljukat, nem vagyok számukra több, mint egy árucikk, amin mások fognak keresni.

Napokig csupán kaotikus gondolataimmal tudtam szórakoztatni magam. A szörnyű emlékekkel és a mindent elsöprő, pánikszerű gondolatokkal, hogy vajon mi vár rám. De ez még azelőtt volt, hogy az ágy alatt megtaláltam volna a megrágcsált, törött ceruzavéget.

Jobban örültem neki, mint az ételnek vagy a szabadságomnak, mert ezt a kettőt az elrablóim szigorúan irányításuk alatt tartották. Nem tudtam befolyásolni, hogy mikor érkezzen a reggeli vagy a vacsora, és nem tudtam elkerülni, hogy eladjanak a legtöbbet ígérőnek, mint egy darab húst.

Azzal sem tudtam mit kezdeni, hogy egyedül voltam ebben a szobában, ami egykor, mielőtt alantas célokra nem kezdték használni, egy hotelszoba volt. A kopott törülközőkön egy évtizedekkel ezelőtt

megszűnt szállodalánc logóját találtam. A szőnyegen arany és bronz csíkok kanyarogtak, ami arra engedett következtetni, hogy a hetvenes évek óta nem nyúltak a szobához.

Vajon a ceruza is ilyen régen hevert az ágyam alatt? Vajon a fognyomok egy kisgyerektől származnak, aki alig várta, hogy a szülei végre elkészüljenek, és elinduljanak felfedezni a várost? Esetleg egy szobalány vesztette el, miközben katonákat megszégyenítő precizitással ágyazott?

Soha nem fogom megtudni.

De szeretek ilyesmin gondolkozni, mert mással nem tudom elűtni az időt. Fájdalmasan unalmas napjaimat azzal töltöttem, hogy cellám minden egyes zugát és repedését alaposan átvizsgáltam. Megtörték a lelkemet, kiölték belőlem a küzdeni akarást, de a késztetést, mely mindnyájunkban megvan – vagyis eddig azt *hittem*, hogy megvan –, nem tudják megállítani.

Olyan régóta voltam egyedül, hogy már elképzelni sem tudtam, hogy azok a lányok, akiket velem együtt hoztak el, vajon mit tennének. Vajon egy ágyon kiterülve várják a sorsukat? Vajon egy sarokba kuporodva könyörögnek az apjuknak, hogy vessen véget ennek a rémálomnak? Vagy egyszerűen beletörődtek a történtekbe, mert ez könnyebb, mint harcolni?

Na és én? Véresre dörzsöltem az ujjbegyeimet, ahogy végigtapogattam a cellám minden falának minden egyes repedését és a festett és bezárt ablakkereteket. Négykézláb kúsztam végig a padlón, hogy találjak valamit, ami a segítségemre lehet. És nem tudom, hogy segítségen vajon egy fegyvert értettem, amivel felvehetném a harcot ellenük, vagy valami mást, amivel véget vethetek szenvedéseimnek, mielőtt azok tényleg elkezdődnek.

A napjaimat azzal töltöttem, hogy a szoba minden egyes négyzetcentiméterét feltérképeztem. De csak ezt a törött ceruzavéget találtam. Egy ajándék. Egy kincs. Olyan pici volt, hogy alig tudtam megfogni, és tudtam, hogy hamarosan keresnem kell valamit, amivel ki tudom hegyezni. De ezen még ráérek aggódni. Elvégre is már mester lettem annak, hogy bármi miatt is aggódjak.

Papírt viszont sehol sem találtam. Sem a rozoga asztal fiókjában, sem a nem működő tévé alatti szekrényben. Csak vécépapírra írhattam, a ceruza viszont ahelyett, hogy szép, ezüst vonalakat hagyott volna rajta, hajlamos volt átszakítani a finom anyagot.

Ennek ellenére eltökélt voltam, hogy hátrahagyok egy üzenetet. Egy darabot magamból, amit ezek a rohadékok még nem vettek el tőlem, és soha nem is fognak.

Újra mély levegőt vettem, megpróbáltam elfelejteni, milyen helyzetben vagyok, és a kezembe vettem a ceruzát. Az ajtóra pillantottam, hogy biztos legyek benne, egyedül vagyok, majd óvatosan kisimítottam a vécépapírt, hogy írni tudjak rá. Aztán folytattam a feljegyzésemet.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy egy szörnyeteg ölt meg! Vagy egy borzalmas baleset. Végül is, bizonyos értelemben akár ezt is mondhatjuk.

De a valódi oka annak, hogy most halott vagyok, és arra várok, hogy eladjanak, a neveltetésemben keresendő.

A tartás és önbizalom, amit anyám nevelt belém, végül is nem egy jó álláshoz és egy jóképű férjhez segített hozzá. Hanem feldühítette az embereket. Beképzelt, mindent tudó, hiú csajnak tartottak.

Ettől pedig célpont lettem.

*Nem tudom, hogy rajtad kívül, Senki, elolvassa-e ezt bárki is.
Ha igen, akkor remélem, hogy megbocsátják, amit most bevallok.
Egy egyedülálló anya egyetlen lánya vagyok. Szeretem anyámat.
Tényleg szeretem.*

De ha túlélem azt, ami rám vár, és valami csoda folytán kiszabadulok, akkor a következő sorokat megtartom magamnak, és majd a purgatóriumban elszámolok velük.

Szeretem anyámat, de gyűlölöm őt.

Hiányzik, de soha többé nem akarom látni.

Engedelmeskedtem neki, és ezért örökké átkozni fogom.

Csak őt hibáztathatom.

Ő a felelős azért, hogy nem lett belőlem egyéb, csupán egy szajha.

KÉT NAP telt el.

Abban a világban, ahonnan elraboltak, két nap az semmi. Két ébresztőóra-csörgés. Két előadási nap az egyetemen. Két este, amit azzal töltök, hogy a barátaimmal beszélgetek telefonon, és két nyugodalmas éjszaka, amikor én hülye azt hiszem, hogy senki és semmi nem bánt-hat.

De ebben az új világban?

Újabb két nap elteltével már nem létező vizkető pontokat vakartam a kezemen, csak hogy érezzek valamit.

Újabb két nap azt jelentette, hogy elkopott a ceruzám, szóval óvatosan le kellett kaparásznom a fát a hegyéről, hogy újra tudjak írni, és el tudjam ütni az időt.

Újabb két napon át folytattam a vécépapírregényemet, és közben fogalmam sem volt, hogy alig negyvennyolc óra múlva véget ér rövidke ittlétem.

Nyilvánartásba vettek.

Kitűzték az eladásom időpontját.

Vacsoraidőben jöttek. Ahelyett, hogy a szokott módon bedugták volna az ajtón lévő résen a vacsorámat, ami általában sima rizs és csirke vagy vizes ragu volt, ezúttal kinyílt az ajtó.

Kinyílt az ajtó!

Hetek óta most először.

Annyira egyedül voltam a homályos tükörben látható tükörképemmel, és annyira vágytam már a társaságra, hogy összeszorult a szívem, hogy végre láthatok valakit. Amikor elraboltak, volt rajtam mit fogni, kamasz lányosan puha volt a testem, hetyke cicijeim voltak, és kissé gömbölyű hasam. Hajamat élénk csokoládészínre festette és csigákba göndörítette a saját fodrászom, mert anyám ragaszkodott hozzá, hogy tökéletesen nézzek ki a jótékonyági gálán.

Ahonnán aztán elraboltak.

Előtte meglehetősen felszínesen gondolkodtam, csak azon járt az eszem, hogyan szabadulhatnék meg a zsírpárnáimtól, és hogy hogyan fessek ki úgy magam, mint a YouTube-modellek. Bár a külsőm mást sugallt, elég okos is voltam, felvettek az egyik jó nevű egyetem pszichológia szakára. Éppen úgy, ahogy anyám akarta. Úgy léptem a nyomdokaiba, mintha az egész életemet előre elrendezte volna.

Most már a külsőm és a gondolkodásom is egy teljesen másik lányé. Már nem vagyok tinédzser, nővé értem. A hajam visszafakult eredeti melaszbarna színére, alakom pedig az itteni diétának köszönhetően elveszített minden gömbölydedséget.

Ennek valószínűleg örültem volna, ha még mindig szabad lennék. Megkaptam, amit akartam. Lefogytam, és már egyáltalán nem érdekelt se a hajszíнем, se a divat. De gyűlöltem a testem átalakulását, mert ez is csak egy újabb láncszem volt azon a pórázon, ami a nyakamat fojtogatta.

– Gyerünk! – A férfi csettintett az ujjával.

Furcsa, de valahogy megkönnyebbüléssel töltött el, hogy egy másik emberi lényt látok. Ösztönösen vágytam a társaságra, még akkor is, ha ez a társaság a végzetem. A férfi szemét vagy a száját nem láttam. Egy fantom állt előttem, egy torz arc, mely egy velencei karnaválokon megszokott maszk mögé rejtőzött. A fekete-fehér bohócarcra könnycseppeket pingáltak.

Vajon értem könnyezett? Vagy csak gúnyolódott rajtam?

Léptem egyet felé, de gyűlöltem magam, azt az engedelmes birkát, akivé rabságom első pár napjában neveltek. A sebek már begyógyultak, de a leckét örökre megtanultam.

Aztán megtorpantam, és visszanéztem a vécépapírra írt szövegemre.

A levélre, mely elmeséli a történetemet.

A történetemet, mely azonnal új fordulatot vesz, amint kilépek innen.

Már semmim sincsen. A rajtam lévő rongyok, melyeket ki tudja, hány elrabolt nő hordott előttem, nem az enyéme. A párna sem az enyém, amin minden éjjel álomba sírtam magam. Már a saját életem sem az enyém. Abszurd volt a gondolat, hogy ragaszkodjak a kis irományomhoz, de nem voltam hajlandó még egy darabkámat hátrahagyni.

Bármi is vár rám, úgy fogok szembenézni vele, hogy a múltam itt lesz összegyűrve a tenyeremben, mint egy talizmán, mely emlékeztet arra, hogy ha el tudom suttozni, akkor le is tudom írni, és ha leírtam, azzal meg is tudok szabadulni tőle.

– Még ma, kislány!

A hatalmas férfi belépett a szobába, készen arra, hogy bántson.

Mielőtt még elkaphatott volna, odaszökkentem az asztalhoz, és felmarkoltam életem szakadozott darabkáit. Szorosan a tenyerembe rejtettem, majd megkerültem a férfit, és kiléptem az ajtón.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ki az ajtón!

Kint vagyok a szobából!

Szűkös, ismerős cellámat magam mögött hagyva mezítláb lépkedtem végig a folyosón, aminek a padlóját ugyanolyan arany és bronz csíkozású szőnyeg borította, mint a szobámban. Mögöttem csak úgy döngtek természetes fogvatartóm léptei.

Nem ragadott meg, és nem is szólt rám, hogy lassítsak. Ő is ugyanúgy tudta, mint én, hogy nincs hová menekülnöm. Amikor idehoztak, bekötötték a szememet, az épületbe érve azonban visszaadták a látásomat.

Csukott ajtók mellett haladtunk el, mint egy normális hotelben, én pedig kihúztam magam, és felkészültem arra, ami rám várhat.

Ezt is túl fogod élni.

Tudtam, hogy élve akarnak, nem pedig holtan.

De valamilyen oknál fogva ez a gondolat sem nyugtatott meg... sőt, csak erősítette a félelmemet.

– A liftbe! Lefelé megyünk. – A férfi hangja csak úgy mennydörgött a szűk helyen.

Balra fordultam, és beléptem az előtérbe, ahol négy ezüst ajtó állt egymás mellett. Dühös voltam magamra, amiért remegett a kezem, mikor megnyomtam a lift hívógombját.

Szinte azonnal megszólalt a halk harangjáték, és kinyílt a lift ajtaja. Mocskos, tükrös doboz tátongott előttem. Képtelen voltam a tükörképemre nézni, beléptem, és a becsukódó ajtó felé fordultam. A lábam kikandikált a kopott sárga rövidnadrágból, amit rám adtak. Molyete, szürke pólóból kilógó sovány karom jelentette fiatalságom utolsó mementóját. Nem akartam látni magamat, mert a külsőm nem volt összhangban a lelkiállapotommal.

Igen, úgy néztem ki, mint akit megtörttek.